

прѣстѣпление; повтаряме и потрѣтяме — врачанскиятъ главатаръ, който протестираше противъ „изопачението на фактитѣ“, противъ „умишленнитѣ клѣвети“¹⁾ не казва нищо по горния документъ, и не говори нищо за измѣната на Враца, и не свързва своето собствено прѣстѣпление съ кървавитѣ си писма отъ 24. априлъ²⁾. Дѣйствително, за честъта на Заимовъ, Враца не бѣше остана съвсѣмъ безчувствена: извѣстена за прѣминаването на четата, за нейнитѣ героични подвизи отъ Козлудуй до Милень камъкъ, на 17-18. врачанскиятъ апостолъ „провѣзгласилъ“ турската държава за несжествующа! Събралъ той своитѣ табори отъ стотина — двѣстѣ момци, завелъ ги при понѣтъ православни, турилъ „революцията“ подъ знакътъ на чернокапска клѣтва, и заспалъ въ черквата св. Възнесение. Тука Враца се почувсвувала най-сигурна: тука нѣмало нито заптие, нито султанъ; нито мюдюринъ, нито татаринъ. Осемнадесетъ години слѣдъ като бѣ изсѣхнала първата трѣва върху неотбѣлѣжения гробъ на българския поетъ, излѣзе „главниятъ апостолъ“ да спекулира надъ измѣната на

1) З. Стояновъ прѣвъ хвърли справедливото обвинение по адресъ на Заимова, че тоя е обичалъ повече да води моабети у „баба Хаджийка“, отколкото да върши нѣкаква работа, на което Ст. Заимовъ отговаря: „Това е повече отъ изопачение на фактитѣ; това е умишлена клѣвета!“ И обяснава тие умишленни клѣвети оскърбениятъ апостолъ съ това, че „Зах. Стояновъ хранилъ специфическа умраза къмъ Ст. Заимовъ“ (вж. Мсб. I. 247).

2) „Братия въ Влашко! се провикваше Заимовъ отъ Враца на 24. априлъ: Новината е голѣма. Отъ голѣма важность! Бунта пламна... Намъ не остава друго нищо, освѣнъ да дигаме и ние. Братия! скоро, че скоро стоката (оржжието, р.) проведете. Тука всичкитѣ до единъ и до единъ наистина отъ богатитѣ земаха живо участие въ работата ни. Пари до колкото събира до петъ — шесть дни, ще ви проводимъ. Проводихме хора за стоката, молимъ ви, скоро имъ я прѣдайте, нѣма да чакаме повече отъ 5 — 7-ий май, ако и да бѣхме се обѣщали до 11-ий...“